

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j.: OAM-317/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j.: OAM-317/ZA-ZA11-ZA03-2025, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že těžiště jeho obav souvisí s pronásledováním ze strany věřitele, odůvodněné jednak strachem z těchto osob, jednak jeho špatnou ekonomickou situací. Je mu známo, že věřitel disponuje kontakty u státních orgánů země původu, a tak nenašel motivaci se na ně obrátit a dovolávat se jejich ochrany. Žalobci podle jeho tvrzení hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví ze strany věřitele při návratu do vlasti. Žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“) a nevedl řízení ke zjištění skutečného stavu věci, neboť se jím zabýval pouze obecně bez důrazu na individuální situaci žalobce. Žalobce je toho názoru, že příslušný správní orgán jednak odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci, a také nerespektoval obecné pravidlo, kdy v pochybnostech, při nemožnosti ověřit tvrzení účastníka, se rozhodne v jeho prospěch. To vedlo k bagatelizaci tvrzení žalobce v řízení před správním orgánem. V souvislosti s vyhodnocováním tvrzení žalovaným odkazuje na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou OSN v roce 1992. Dle žalobce tak došlo k neposkytnutí doplňkové ochrany žalobci i přes to, že je toto neposkytnutí v rozporu se skutečným stavem věci.
3. Dle názoru žalobce je zjevné, že jím uváděné skutečnosti svědčí pro důvodnost přiznání azylu, přičemž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), č. j.: 2 Azs 423/2004. V tomto rozhodnutí NSS judikoval, že smyslem institutu azylu a zákona o azylu není pouze ochrana systematických či celoživotních disidentů, ale také všech jednotlivců, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni pro uplatňování svých politických práv. Žalobce ohrožení spatřuje v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dle rozhodnutí NSS, č. j.: 2 Azs 71/2006, je povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, pokud hrozí reálné nebezpečí, že bude takovému jednání vystaven. Dle žalobce nelze vyloučit existenci tohoto nebezpečí po návratu do vlasti, byť nikoliv ze strany státní moci, ale ze strany soukromé osoby.
4. Dále uvádí, že žalovaný vycházel při svém rozhodování z irelevantních podkladů, což však dále ve své žalobě nerozvádí.
5. Žalobce je toho názoru, že jím napadené rozhodnutí nemá, vzhledem k výše popsaným důvodům, povahu řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Vydáním tohoto rozhodnutí bylo, dle žalobce, zasaženo do práva na spravedlivý proces.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný zrekapituloval skutkový stav věci a vyjádřil se k žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasí, protože nedokládá namítaná porušení zákona.
8. Žalovaný uvádí, že zohlednil žalobcem uvedené skutečnosti a k nim shromáždil relevantní a aktuální informace k situaci v zemi původu. Rozsah zjišťování skutkového stavu dle žalovaného odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a je patřičně odůvodněno.
9. Žalovaný neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu. Žalobci dle žalovaného neschválily ani důvody pro udělení doplňkové ochrany § 14a a § 14b zákona o azylu.

10. Dle žalovaného žádá žalobce o mezinárodní ochranu ryze z ekonomických důvodů a chce na území ČR pobývat, aby si mohl vydělat finanční prostředky na splacení dluhu v Moldavsku. Co se námitky žalobce ohledně korupčního chování moldavské policie týče, žalovaný uvádí, že tento argument představuje přílišné zjednodušení reality a také přílišnou paušalizaci. I pokud dle žalovaného připustíme existenci dílčích problémů v této oblasti, nelze z jejich existence dovodit, že by stát jako celek neposkytoval svým občanům ochranu. Žalovaný naopak podotýká, že z dostupných zpráv plyne, že se situace v této oblasti postupně zlepšuje vlivem reform. Dále podotýká, že se žalobce může obrátit i na jiné bezpečnostní orgány, které v zemi působí. Tuto námitku tedy žalovaný považuje za neopodstatněnou.
11. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Zdůrazňuje, že se zabýval hodnocením Moldavska z pohledu všech forem mezinárodní ochrany. Nedošlo tedy k automatickému označení Moldavska jako bezpečné země původu.
12. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce podal dne 17. 3. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 20. 3. 2025 sdělil, že se dohovoru rusky. Vyznává křesťanství, politické přesvědčení nemá, členem žádné strany taktéž není. Je ženatý, X., a bezdětný. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Ve vlasti naposledy bydlel X. Do ČR přicestoval X., neboť X. Má čistý trestní rejstřík, nikdy neměl problémy se zákonem, ani ve vlasti, ani v Česku. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož si vzal půjčku od soukromé osoby. S věřitelem se domluvil na tom, že částku splatí X., k čemuž ale nedošlo. Věřitel mu následně začal vyhrožovat a žalobce z vlasti odcestoval.
15. Dále je ve správním spisu založen Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 3. 2025. Během pohovoru žalobce uvedl, že do ČR přicestoval za účelem výdělků, aby splatil své dluhy, zatím nesplatil nic, v X. mu věřitel začal vyhrožovat přes sociální sítě, že bude mít potíže, pokud urychleně nevrátí dlužnou částku, žalobce si v reakci na vyhrožování změnil své sociální sítě i telefonní číslo, k poslednímu kontaktu došlo v X., od té doby jej věřitel nekontaktoval. Na policii se neobrátil, neboť k tomu nenašel motivaci, protože tam má věřitel kontakty. Věřitele se bojí, neboť X. a slyšel, co dokáže. Na dotaz žalované, proč žádá o mezinárodní ochranu až teď, když přicestoval již v X., odpověděl, že si chtěl vyřídit pobytové oprávnění X. Pro tyto účely si v Moldavsku vyřídil nový cestovní doklad. Když došlo na žádost o pobytové oprávnění, X. došlo ke změně zákona a žalobce by musel mimo jiné splňovat i podmínku dostatečných finančních prostředků na svém účtu, X. Žalobce tedy nemohl být se svou žádostí úspěšný, jelikož takovou sumu peněz mu na tak dlouhou dobu nikdo nechtěl půjčit. Žádost tedy nepodal. O mezinárodní ochranu tedy žádá, aby tu mohl legálně pobývat.
16. Do správního spisu byly jako podklad založeny zprávy o zemi původu Moldavsko – Základní přehled o zemi ze dne 7. května 2025 a Moldavsko – Situace moldavských občanů vracějících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí: Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 7. 1. 2025. Z první jmenované zprávy soud zjistil, že země původu žalobce je parlamentní demokracií s

pluralitními volbami a dělbou moci. Prezidentkou se v roce 2020 stala bývalá předsedkyně vlády. Od dubna 2014 má země bezvízový styk se státy schengenského prostoru, od roku 2016 je v platnosti asociační dohoda s Evropskou unií. V roce 2022 požádala země o vstup do této organizace a byl jí udělen status kandidátské země, o dva roky později začaly přístupové rozhovory. Moldavsko garantuje základní lidská práva, v poslední době přijalo řadu reforem a posiluje právní stát, včetně reformy policie, soudnictví a vězeňství. V zemi nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin. Prostředky ochrany proti porušování lidských práv jsou legislativně ukotveny. Azylový systém existuje, je funkční a vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Moldavsko ratifikovalo základní úmluvy o lidských právech, je stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 i protokolu z roku 1967, od roku 1995 je členem Rady Evropy. V zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Existují tři orgány pro dohled nad ochranou lidských práv – Úřad veřejného ochránce práv, Agentura pro mezinárodní vztahy a Rada pro rovnost. Působení nevládních organizací není omezováno. Mimo kontrolu ústřední vlády zůstává tzv. Podněstří, odtržené v roce 1991, které je závislé na Rusku. I přes obavy z rozšíření konfliktu na Ukrajině do Moldavska zůstávala situace stabilní. Incidenty byly ojedinělé a dále neeskalovaly. V prosinci 2023 skončil v zemi nouzový stav, vyhlášený vládou v reakci na invazi na Ukrajinu. V říjnu 2024 se v Moldavsku konalo referendum, ve kterém se rozhodlo o ústavním zakotvení budoucnosti země v Evropské Unii. Rozhovory o přistoupení k EU Moldavsko zahájilo 25. června 2024. V prezidentských volbách konaných v říjnu a listopadu 2024 zvítězila dosavadní proevropská prezidentka.

17. Z druhé jmenované zprávy plyne, že svobodu pohybu v obecné rovině zaručují moldavské zákony. Až třetina populace za prací migruje do zahraničí, a to jak krátkodobě, tak dlouhodobě. Země je na platbách těchto pracovníků závislá. Existuje vládní program asistence a reintegrace, spíše však navrátilci podporují stát a neziskový sektor než naopak, podpůrné programy nejsou zvláště rozšířené. Obecně je na tom zpravidla lépe ten, kdo odjede, než kdo v zemi setrvává. V případě Podněstří cestují lidé za prací do Ruska a nevracejí se z něj. Po návratu se nevyžaduje registrace u státních orgánů. Rozšířeným fenoménem jsou krátkodobé návraty do Moldavska za účelem levnější lékařské péče či návštěv příbuzných. Byrokracie v zemi je složitá, ale nejde o výslovnou překážku. Zdravotní péče je v zemi v zásadě bezplatná, u určitých léků a zákroků je spoluúčast, po návratu je třeba se registrovat u zdravotní pojišťovny. Existuje systém soukromých i státních agentur pro pomoc s nalezením zaměstnání a podpory v nezaměstnanosti.
18. Dne 27. 5. 2025 se žalobce nedostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.
19. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 30. 5. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
21. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

22. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
23. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*
24. Podle § 3 s.ř. *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
25. Žalobce vznáší proti rozhodnutí několik žalobních námitek. Za první, žalovaný postupoval v rozporu s § 3 s.ř. a nezjistil skutečný stav věci, protože se celou věcí zabýval pouze v obecné rovině a nijak nezohlednil individuální situaci žalobce. Za druhé, žalovaný při posuzování žádosti vycházel z irelevantních podkladů. Za třetí, napadené rozhodnutí nesplňuje kritéria řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí.
26. V případě první námítky se soud shoduje s žalovaným, že důvodem žádosti byla pouze obava z věřitele, a nikoliv z pronásledování státními orgány. Žalobce v průběhu správního řízení zmínil, že věřitel má kontakty u státních úřadů. Z tohoto důvodu se na tyto orgány ani nepokusil obrátit s žádostí o pomoc. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53: *„Potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 Azs 43/2008-47: *„Tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“* V kontextu přednesené judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. O tento případ se však nejedná. Žalobce se na příslušné orgány ve vlasti vůbec neobrátil. Přitom ze zpráv o zemi původu vyplývá, že vnitrostátní ochranu lze v Moldavsku nalézt; pokus obrátit se na státní orgány o pomoc by tudíž nebyl zjevně marný.
27. Co se týče tvrzení žalobce týkající se nedostatečné aktivity žalovaného při objasňování skutkového stavu věci, soud zastává názor, že v průběhu řízení byl shromážděn potřebný spisový materiál, ale z žádné jeho části neplyne, že by se měl žalobce obávat návratu

do své země právě kvůli tomu, že ho nedokáží stát a jeho orgány ochránit. Navíc, jak bylo uvedeno výše, žalobce se ochranu těchto orgánů ani nepokusil vyhledat. Tvzení žalobce ohledně jeho pronásledování ze strany soukromých osob a možné ohrožení, které mu z této situace plyne, tedy bylo zohledněno a žalovaný provedl zjišťování skutkového stavu v rozsahu, který odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí. Toto tvrzení však nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 s.ř. První námitka není důvodná.

28. Druhá výhrada se týká využití irelevantních podkladů žalovaným při dokazování a rozhodování v této věci. Zákon o azylu v § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít. Žalovaný opřel závěry napadeného rozhodnutí o žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol zachycující pohovor s žalobcem, a také o výše zmiňované zprávy, které obsahují informace o státu původu žalobce, tedy Moldavska.
29. K možnostem a způsobům dokazování v řízení o mezinárodní ochraně se ve své judikatuře mnohokrát vyjadřoval též NSS, např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2024, č. j.: 5 Azs 144/2024-31: „Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpověď), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“ Uvedená konstrukce, kdy velká část tíhy důkazního břemene leží na správním orgánu, a nikoliv, jak je ve správním řízení obvyklé, na žadateli, zároveň nebrání účastníku řízení předložit jiné důkazní návrhy, jimiž svá skutková tvrzení podpoří. Tuto příležitost žalobce dostal, žalovaný mu v souladu s § 36 odst. 3 s.ř. umožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí a doplnit je. Žalobce nicméně žádný důkaz, který by vyvracel informace uvedené ve správním spisu a činil je tak irelevantními, nedoložil. Žalovaný proto postupoval správně, když z nich vycházel. Druhá námitka tak rovněž není důvodná.
30. Třetí a poslední námitka se týká nenaplnění kritérií řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. K přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí se vyjádřil Ústavní soud (dále jen „ÚS“) v rozhodnutí, sp. zn.: IV. ÚS 2841/13. Dle ÚS s právem na spravedlivý proces koresponduje povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí a vypořádat se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními účastníků řízení. Jak již bylo popsáno výše, žalovaný shromáždil potřebné podklady pro rozhodování, jejichž demonstrativní výčet najdeme v § 23c zákona o azylu. Prostřednictvím informací obsažených v podkladech své rozhodnutí řádně odůvodnil. Součástí odůvodnění je i vypořádání se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními žalobce. Třetí námitka je tedy taktéž nedůvodná.
31. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. října 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce